

Неумолимъ бѣ взора на светеца войникъ.

Съ високо издигнато копие въ разперенитѣ ръже, той се заканяше всѣкому, който забравяше своя дългъ и клетва. И за последенъ пѣтъ, тукъ, на колѣне, Мария се попита кой бѣ нейниятъ дългъ, коя клетва бѣ истинска. Клетвата дадена предъ гроба на Калояна, или клетвата дадена въ Света София предъ брачния олтаръ. Каква бѣ тя? Българка или латинка? Кое щѣше да бѣде грѣхъ? Да остави родината си да загине въ кървави размирия, заета отъ чужди войски, разорена отъ безумствата на притѣснителя? Или да лиши държавата, кѣдето бѣ владѣтелка, отъ едничкия мжжъ, който можеше все още да поддържа редъ въ безбройнитѣ разпри, които я разкъсваха. О! Тя не смѣше и на себе си дори да признае, че живота на Анри ѝ е скѣпъ — защото тя го обича . . .

Въ нейната рѣчка се таеше сѣдбата на две царства. И тя трѣбваше да отсѣди кое отъ дветѣ трѣбва да загине.

Ала безмълвна бѣ иконата. Хладно блестѣха шейсеттѣ мраморни колони на храма. И нѣмаше кой да отговори на страшнитѣ ѝ въпроси.

Свещеницитѣ я изпроводиха до външната порта съ дълбоки поклони. Все още очудени отъ ранното ѝ посещение. Тѣ се бѣха надѣвали, че ще я видятъ на втората утрешна служба, когато обикновено пристигаше и кралица Маргарита, заедно съ съпругитѣ на баронитѣ и архонтитѣ . . .

Преди да се качи въ кочията, Мария погледна наоколо си. Тамъ горе, откъмъ северъ, откъмъ задоблачния Хемъ бѣха слизали желѣзнитѣ потоци на бащинитѣ ѝ опълчения. Още личаха по градскитѣ стени следитѣ отъ металнитѣ машини и подриванията.

Тамъ, задъ Акропола, кѣдето бѣ разположенъ стантъ на Калояна, тамъ бѣ изпусналъ последенъ въздѣхъ великиятъ царь. Тамъ, все край този градъ, се решаваха сѣдинитѣ на племето ѝ.

Мария попила въ чантата, която висѣше на коланя ѝ, не, не бѣ сънь. Зловещиятъ ядъ си стоеше тамъ.